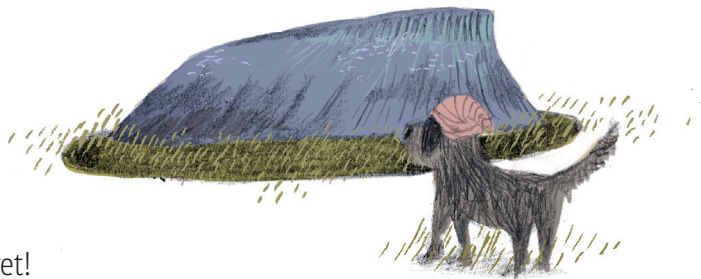

Huhú-vaú! Szemem, szám eláll
a csodálkozástól, ahogy leugrom a
buszról. Soha nem láttam még ekkora
dombot... vagy hegyet? Domború hegyet!
Mintha egy bálna bújt volna elő a földből.

- Saana a neve, Saana-hegy – mondja Borz. – Több mint ezer méter magas.
- Kutya félrehajtja a fejét, összehúzza a szemét, és elnyávigintja magát:
- Ez a púp egy hegy? Nem is mérhető ahhoz, amit én Chilében láttam.
- Ezek a kopár, északi hegyek valaha... úgy egymillió évvel ezelőtt olyan magasak voltak, mint most a chilei hegyek – magyarázza Borz. – Csak lekoptak.
- Én is lekoptam Chiléből... – húzza el a száját Kutya, és merengve nézi a hegyektől hullámnzó tájat.
- Borz mosolyogva folytatja:
- Ezek nem maguktól koptak így le.
- Mi koptatta le őket?– csahintok értetlenül.
- Jégkorszakok, szelek, esők, a fagy foga – sorolja Borz. – Szétmarták, akárcsak engem. Nézzetek rám! Tudjátok, barátocskáim, milyen magas voltam én régen?
- Mint én, amikor tengeri medve voltam – vigyorog Kutya.
- Borz, te olyan öreg vagy, hogy éltél a jégkorszakban? – kérdi meglepetten Tigris.
- Borzból erre kitör a nevetés.
- Huhá-há, hát annyira azért talán nem, kicsikém!
- Borz képletesen beszél – forgatja a szemét Kutya, és újra elmerül a púpok látványában.

Június közepe van. Lappföldön járunk épp, azaz Számiföldön, ahogy Borz tanította nekünk. Egyébként Helsinkiben lakunk, egy hangulatos, tengerparti konténer az otthonunk.

De hogy a csudába csöppentünk mi, csóró csavargók az ország másik sarkába? Jogos kérdés! Egy kislánynak köszönhetjük, akit Tigrisnek hívnak.

Amikor Tigris meghallotta, hogy a családja Lappföldre készül utazni, megszületett a fejében a terv:

– Elvihetem magammal a barátaimat? Ti mindig elfoglaltak vagytok. Társaságra lesz szükségem!

Tigris szülei beleegyeztek, egy feltétellel: – A barátainak muszáj lesz megfürödniük, mielőtt vonatra szállunk.

Így is lett, kimosakodtunk... kivéve Kuttyát, akinek semmi szüksége nem volt rá, hisz minden nap tisztálkodik. Úgy illatoztunk, mint valami rózsaliget.

Amikor Borz végül a szakállát is alaposan átfésülte, egy kis kerek szerkentyű hullott ki belőle:

– Hoppá, a régi kedves zsebóráám!– kurjantotta Borz boldogan. – Csodálkoztam is, hogy hová tűnhetett... 1972-t írtunk akkor.

Hétágra süt a nap. Néhány puffancs felhő lustálkodik csak a kék égen.

Borz becsukja és a hátára kanyarítja a nagy hátizsákját. Tigris, a mérsékelt felnőtt kislány becsukja a kis hátizsákját, és a hátára lendíti. Nekem nincs ugyan hátizsákom, de a bozontos farkamat lengetem örömben, hiszen sátorozni megyünk a vadonba, oda, ahol a madár se jár!

Tigris anyukája és apukája a kistestvérével, Leóval együtt elment a kutatóállomásra találkozni néhány ismerőssel, akik pocok- és pókkutatók.

– Anyu és apu a lemmingeket tanulmányozzák – meséli Tigris.

– Mik azok a lemmingek? – kapom fel a fejemet.

– Halak, mint a heringek?

– Vagy sátorhelyek, mint a kempingek? – vigyorodik el Kutya.

– Dehogy, könnyű nyári kacabajkák, mint a leningek – somolyog Borz a bajsza alatt.

– Ne-he-hem-nem – kacag rajtunk Tigris. –
A lemmingek színes hörcsögféleségek, akik itt
élnek a bálnahegyek közt. Tundrapockok!

– Azt hallottuk a szibériai szajkótól, hogy kölykeid születtek – mondom halkan.

– Négy – feleli büszkén az anyukaróka. – Az én nevem Njalla, a kékróka. Jó, nyáron szürke vagyok, de télen tényleg kékesfehér a bundám. Hosszú ideig én voltam az utolsó kékróka ezen a vidéken. Aztán véletlenül belebotlottam... tényleg, beleütöttem a hóban Njellébe, annyira gyönyörű hófehér volt.

– Akkor nem te vagy az utolsó kékróka többé – mosolyog Tigris. – Most már te vagy az első!

– Köszönöm, hogy elkergettétek a nagy vörös rókát – hálálkodik Njalla. – Már azt hittem, sosem szabadulunk meg tőle!

– Ne aggódj, mi senkinek nem szólunk erről a fészekről – mondja komoly arccal Tigris. – Biztonságban, békében élhettek.

Njalla Tigris arcához, aztán az én orrom hegyéhez simítja az orrát, utána visszaszökdécsel a rókalyukhoz, még visszafordul egyszer, bólint, és meglengeti a farkát.

A nap halkan döngicsél fölöttünk. Hófehér mádárkák egész raja surrog, hullámszik körülöttünk, cseng-bong a csend. A bálnahátú hegyek ködfátyolban szundikálnak.

